

наха да разколебаватъ бѣлитъ рубашки. Точността на нашата артилерия и появата на ротата въ тилъ ги разнебитиха. Отговори и противниковата артилерия. Затегна се бой по позицията и въ гората, който продължи до мръкване.

Лунната нощъ послужи да се облекчатъ раненитъ и изтеглятъ убититъ, каквито се дадоха и отъ дветъ страни. Противникътъ разбра, че троянската му хитростъ, да използва кухинитъ на върбитъ, се пречупи въ кжсия ножъ на потомцитъ на Симеона.

Слънцето изгрѣ отново. Никой още не бѣше мигналъ. Заемане и организиране на гора нощемъ е трудно, уморително. Гжсти орляци комари ни хапѣха безпощадно. Всѣки отъ насъ бѣше получилъ толкова много инжекции отъ невидимитъ хоботчета. Лицата ни бѣха подути и трудно се познавахме единъ другъ. Това не прѣчеше да бждемъ горди, защото Бейската гора — слѣпото око на Гешевъ, както той я наричаше, бѣше вече въ наши ржце.

На другия день Гешевъ отправи на познатия вече адресъ въ Ст.-Загора едно писмо съ много кратко съдържание: „Азъ съмъ достоенъ. Тръгвамъ въ отпускъ. Цѣлувамъ те Иванъ“.